

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593614912/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

hed forsvundet, saa at Ritmesteren maatte spørge sig for, om det var Fru Brygger.

«De havde nok ikke kjendt mig,» sagde Fruen, da vi havde faaet Reisetøiet af og vare komne indenfor; jeg har forandret mig meget.»

«Ja, Frue, noget; men, paa min Ære, til Deres Fordel.»

«Aa!»

«Paa Ære, det er min oprigtige Mening!»

«Det havde jeg saamen ikke troet,» svarede hun, og et besynderlig naivt Smil viste for et Øieblik, at hendes Ansigt kunde have været smukt.

«Tillader Fruen saa, at jeg seer Axels Værelse?» sagde Ritmesteren og undersøgte nu Alt, Seng, Lagener, Haandklæder osv. med stor Omhyggelighed, hvorefter han udraabte: «Kvarteret er upaaklageligt.»

Eftersom vi havde faaet en god Nattesøvn paa Dampskibet, tog han mig strax efter Frokosten med for at vise mig om, og først kjørte vi til Vesterbro, hvor der boede en Hestehandler, og hvor han handlede om, men ikke købte en Hest. Denne Hestehandler, ved Navn Salling, var fra vor Egn og gift med en Datter af en Steddatter af Ane Marie. Mig styrkede det meget, at Folk fra vor Egn – og jeg havde nær tænkt, af vor Slægt – kunde boe i eller ved København, og hvor liden Kjærlighed der end havde været mellem Ane Marie og hendes Stedbørn, saa havde man dog nu, da hun var død og borte, ligesom arvet hendes Sympathier for vor Familie eller fandt i mit Navn en Hilsen fra Ungdommen og Hjemmet. De modtog mig derfor med stor, respectblandet Glæde. Salling var en ganske lille, mager Mand, vistnok oprindelig af Taterslægt, med en mat, brunlig Ansigtstfarve; men han saac usædvanlig livlig, kløgrig og determineret ud, og der var i hans Stemme en egen Blanding af Gemyt og Energi, der i høj Grad tiltalte mig, og jeg antager, at jeg paa en eller anden Maade viste det. Han sagde, idet han fulgte os ud: «Hvis Jægermesterens Søn, siden han nu skal være her i Byen, vil besøge os, saa skal den bedste Hest i min Stald ikke være for god til en Ridetour, om han vil tage tiltakke.» – «Ja, vi haaber da, at Jægermesterens Axel engang imellem seer ud til os,» tilføiede hans rodmussede Kone, der var et Hoved høiere end han.